

skrift af hans Eksamensbevis, og heraf fremgaar det, at han som farmaceutisk Kandidat har erholdt Hovedkarakteren „meget godt“. Dernæst er der en Række anbefalinger fra forskellige Folk, saaledes fra Direktøren for et Laboratorium i Kjøbenhavn og fra forskellige andre, hvad jeg ikke skal trætte Tinget med at dvæle ved. Ved det andet Andragende fra Aarhus foreligger der ligeledes en Række af anbefalinger, dels fra Læger og dels udstedte i Anledning af en Retssag, som er ført i Aarhusengen angaaende Forfalskning af Mælk, og ved hvilken den anklagede blev dømt, fordi Laboratoriet var i Stand til at oplyse, at der virkelig var sket Bedrageri med Mælken. Det lader altsaa til, at begge de Mænd ere kvalificerede til at komme i Betragtning, og jeg skal ikke opholde mig længe ved disse to Andragender.

Jeg kan dog som Jydé ikke undlade at minde om, hvad der staar i § 1 i Loven af 2den Marts 1900. Vi se, hvorledes vi Jyder paa dette Punkt som sædvanlig ere blevene overlistede af Folk i Kjøbenhavn og Omegn. De beskyldte altid os Jyder for, at vi passe vor Pisk og sørgé for den Landsdel, vi repræsenterer. Men det viser sig klart, at vi ved denne Lov som sædvanlig have ladet os tage ved Næsen, hvad vi jo ikke skulle gøre. Der staar i § 1 i denne Lov — det er Loven om Undersøgelse af Levnedsmidler —, at Justitsministeren bemyndiges til at slutte Overenskomst med et bestaaende privat analytisk-kemisk Laboratorium i Kjøbenhavn om mod et aarligt Vederlag af 8,000 Kr. at foretage Undersøgelser af offentlig falbudte Levnedsmidler. Det vil med andre Ord sige, at de Levnedsmidler, der skulle undersøges, det være sig fra Skagen eller hvilket andet Sted hele Landet rundt, skulle til Kjøbenhavn. Det er den gamle Vej, som alt skal gaa. Nu er det, at de to nævnte, kvalificerede Mænd ønske at maatte faa Lov til for Jyllands Vedkommende at komme i Betragtning. Jeg er ikke Jurist nok til, at jeg tør paastaa, at vi med den Lov, vi have, ere i Stand til at forlange af Ministeren, at han skal gøre Forandring, naar der i § 1 udtrykkelig staar Kjøbenhavn. Af denne Grund og maaske af flere andre er Udvalget blevet enigt om at henvise disse to Andragender til den ærede Justitsministers Overvejelse. Men jeg vil rigtig nok sige, at hvis det er muligt med den bestaaende Lov at lade de Mænd i Aarhus blive delagtig i denne Forretning, er det den naturligeste og selvfølgeligste

Ting, at Jylland, som den største Del af Landet, ikke skal behøve at sende Levnedsmidler til Undersøgelse til Kjøbenhavn. Hvis det imidlertid ikke er muligt med Loven, som den nu er, er der ikke nogen anden Vej at gaa end at faa en rimelig Ændring, gaaende ud paa, at den Slags Varer, som jo i Reglen ere let fordarvelige, og som det derfor er upraktisk at lade gaa til Kjøbenhavn fra Jylland, kunne blive undersøgte i Jylland i et Laboratorium, som er i Stand til at udføre dette Arbejde lige saa godt som Laboratoriet i Kjøbenhavn. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale Andragenderne til Justitsministerens velyillige Overvejelse. Vi kunne naturligvis ikke i Udvalget indestaa for, at de Kvalifikationer ere til Stede, som vedkommende siges at have, men den sidste af mig udtalte Tanke deles af alle, da vi jo dog ville gøre, hvad der er mest praktisk og retfærdigst.

Justitsministeren (Alberti): Jeg er den ærede Ordfører meget taknemlig for, at han citerede Loven af 1ste April 1894, thi af denne Lov fremgaar det, at selv om Udvalget maatte anse sig for kompetent til at forlange — man kan jo altid forlange — at nogle af disse Undersøgelser skulde gaa til Aarhus, vilde jeg være ude af Stand til at efterkomme dette Forlangende, naar jeg ikke skulde bryde den Lov, som er vedtagen af Rigsdagen for over 8 Aar siden. Den paa Grundlag af denne Lov sluttede bestemte Overenskomst maa selvfølgelig holdes i Kraft, saa længe den gælder. Til næste Rigsdagssamling skal imidlertid Loven om Tilsyn med Næringsmidler revideres, og da vil det Spørgsmaal opstaa til Overvejelse, om man skal fordele Undersøgelserne mellem Kjøbenhavn og Aarhus eller andre Byer. Jeg skal dog ikke tilbageholde den Bemærkning, at for mig staar det som meget tvivlsomt, om det i et saa lille Land som vort vil være nødvendigt og rigtigt at fordele saadanne Undersøgelser paa flere forskellige Steder. Blive Undersøgelserne overlade til et Laboratorium i Aarhus, vil det næste være, at Odense, Esbjerg og Ærøskøbing ogsaa forlange at faa en Del af Undersøgelserne. Den ærede Ordførers Udtalelser kunde tyde paa, at han mente, at selve de paa-gældende Levnedsmidler skulde sendes til Kjøbenhavn til Undersøgelse. Dette er jo ikke Meningen, det er kun Prøver, der sendes til Kjøbenhavn. Jeg vil som sagt hævde, at det for mig staar som det naturlige — selv om jeg derved maaske ud-